

הפילהרמונית הישראלית, העונה ה-89

תל אביב: 8 * השמינייה הקלאסית * 10 * קלאסי במוצ"ש * ירושלים: 8 * יוני 2026

וסילי פטרנקו, מנצח

סימון טרפצ'סקי, פסנתרן

קונצרט למנויים מס' 8

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

השמינייה הקלאסית | יום ה' | 18.6.26 | ג' בתמוז תשפ"ו | 20:00

הקונצרט השנתי בחסות קרן מארק ריץ' לחינוך, תרבות ורווחה (שווייץ)

קונצרט למנויים מס' 10

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

קלאסי במוצ"ש | מוצ"ש | 20.6.26 | ה' בתמוז תשפ"ו | 21:00

קונצרט למנויים מס' 8

ירושלים, תיאטרון שרובר

יום א' | 21.6.26 | ו' בתמוז תשפ"ו | 20:00

בסיוע ג'ון קלוגה, מידידי הפילהרמונית הישראלית בארה"ב, לכבודו של סטיארט סובוטניק

היצירות בקונצרט

מוריס ראוול (1875-1937): רפסודיה ספרדית

פרלוד ללילה

מלג'נה

הבְּנָרָה

פְּרִיָה

כ-16 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר:

ב-1896 פרסם ראוול בן ה-21 סדרת קטעים לשני פסנתרים בשם "נופים מאוזנים", שכללה את ה"קטע בנוסח הבְּנָרָה" על פי מחול עממי חושני נפוץ בספרד שמקורו בקובה. הקטע החינני זכה להצלחה ולפופולריות ומוגן, זמן קצר לאחר חיבורו, בעיבודים ובהרכבים שונים. כעבור כ-12 שנים יצר ראוול, בעקבות קטע ספרדי זה, את יצירתו התזמורתית החשובה הראשונה "רפסודיה ספרדית", שהפרק השלישי מתוך ארבעת פרקיה הוא, למעשה, נוסח תזמורתי של הבְּנָרָה לשני פסנתרים.

הרפסודיה, המבוססת על נעימות פשוטות ברוח עממית, מנוגדות באופי ובאווירה, מעידה על יכולתו ודמיונו הגאונים של ראול כמתזמר. ביצירה מוקדמת זו, המבשרת באופן מובהק את סגנונו האופייני, באות לידי ביטוי זיקתו העזה לספרד והאינטואיציה הנפלאה שלו לצייר בצלילים נופים ותחושות ספרדיים.

ראול העריץ את הסגנון הקלאסי ונטה אליו. הוא שמר ביצירותיו על צורה בהירה ומאוזנת ועל נעימות מגובשות ויסודות ריתמיים מוגדרים. את המאפיינים הקלאסיים האלה מיזג בדמיון ובתבונה, במלאכת מחשבת שנונה ומעודנת, עם הבעה פיוטית ואווירה אקזוטית, וחיידושים נועזים בתזמור נהדר ומקורי. שימוש המגוון בתזמורת נעדר פעלולים ואינו ראוותני לשם יצירת רושם חיצוני לשמו.

ביצוע הבכורה של הרפסודיה היה בסתיו 1908 בתיאטרון שאטלה בפריז. היצירה זכתה לתגובות נלהבות והפרק השני, מלג'ניה, נגן כהדרן. מבקרים אחדים תארו את ראול כ"פייטן בצלילים, אשף התזמור" ואת היצירה כ"חגיגה תזמורתית". היצירה נכתבה לתזמורת גדולה במיוחד. מלבד כלי הקשת, כלי הנשיפה מעץ וממתכת ושני נבלים, משתתפת מערכת ססגונית של כלי הקשה, הכוללת בין היתר קסילופון, צ'לסטה, טם-טם, משולש, מצילתיים, טמבורין, קסטנייטות וטמבור באסקי. ראול מפיק מהכלים צלילים יוצאי דופן שכמעט ולא היו מוכרים לפניו.

הפרק הראשון, פרלוד ללילה, נפתח באווירה חושנית ומסתורית, לאות של ערב קיץ, והנושא הפותח חוזר בשינוי גוון. הפרק השני, מלג'ניה (מחול עממי מאזור מלגה באנדלוסיה), נובע בטבעיות ישירה מהקולות והרחשים הליליים של תחילת היצירה. ברקע נשמעים קטעי סולו קצרים בקרן אנגלית. הפרק השלישי הוא ההבנרה המפורסמת בתזמור באופי קאמרי, בהלכי רוח המתחלפים ממועקה ונימה נוגה לצהלות בסגנון קנטה הונדו (זמר עמוק) ופלמנקו, ושוב תזכורת מאוירת הלילה של הפרק הראשון. פרק הסיום, פריה, כולו חגיגה עממית נלהבת וסוחפת. הוא בנוי כסדרה של מחולות משולבים, ההולכים ומשתלבים בעוצמה, שלב אחר שלב, ומתלקחים בשלל גוונים מנצנים ומסנוורים, חוויה ספרדית בשיאה.

במאמר שפרסם כתב ראול: "מוזיקה גדולה ואמיתית נובעת תמיד מן הלב. מוזיקה הנכתבת רק בטכניקה שכלתנית אינה שווה את הנייר שהיא נכתבת עליו, מאחר שהיא מאבדת את הערך המיוחד לביטוי של הרגש האנושי. מוזיקה צריכה, קודם כל, להביע רגשות ולעורר תחושות, ורק לאחר מכן להיות אינטלקטואלית". לאחר מותו של ראול, הספיד אותו הסופר והמוזיקולוג רומן רולאן במילים: "כל מוזיקה, לאחר זו שיצר ראול, נשמעת כבלתי מושלמת. הוא העשיר את עולמו באוצר ובנכסים מעוררי פליאה של יופי ואמת מוזיקליים".

כתב: ישראל דליות

אלברטו חינסטרה (1916-1983): קונצ'רטו ארגנטינאי

אלגרטו קנטבלה

אדג'טו פואטיקו

אלגרו חוסיטיקו

כ-18 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר

באמצע שנות השלושים, בשנה האחרונה ללימודיו בקונסרבטוריון "וויליאמס" בבואנוס איירס, הלחין אלברטו חינסטרה את "קונצ'רטו ארגנטינאי" והקדיש אותו לחברו הטוב, הפסנתרן יו באלצו. כמה שנים לאחר כתיבתה ביצע באלצו את הבכורה של הקונצ'רטו, אך חינסטרה, שתחושת הביקורת העצמית הבלתי מתפשרת שלו גרמה לו לעכב ואף להשמיד לעיתים יצירות רבות, לא היה מרוצה מהיבטים מסוימים של היצירה, והחליט שלא לפרסמה. בשלב מאוחר יותר בחייו סקר חינסטרה את כתב היד של היצירה, וסיפר לאשתו שתכנן לערוך אותה מחדש, אך למרבה הצער נפטר בטרם מימש את כוונותיו.

ייתכן שה"קונצ'רטו הארגנטינאי" היה שוקע בתהום הנשייה לולא המנצח, הפסנתרן, המלחין והלקסיקוגרף ניקולא סלונסקי. סלונסקי נסע לדרום אמריקה בשנות ה-40 של המאה ה-20 בחיפוש אחר מוזיקה לטינו-אמריקאית ושם גילה את התפקידים של הקונצ'רטו. הוא הביא את התווים לארצות הברית, והיצירה הפכה לחלק מאוסף כתיבי היד של פליישר בספרייה החופשית של פילדלפיה.

מעל חמישים שנה חלפו, הפסנתרנית ברברה ניסמן, שזכתה לשבחים בין-לאומיים על פרשנויותיה וביצועיה ליצירות חניסטר (חניסטר עצמו אף הקדיש לה את יצירתו האחרונה - סונטה מס' 3 שלו לפסנתר), גילתה מחדש את הקונצ'רטו בספריית פליישר, והשיבה אותו אל קדמת הבמה. אלמנתו של המלחין, אורורה נטולה-חניסטר (או, על פי מקורות אחרים, בתו, ג'ורג'ינה חניסטר) העניקה לניסמן את הזכויות הבלעדיות לבצע את הקונצ'רטו ולהיות הראשונה שתקליט אותו. בדצמבר 2011 ניגנה אותו ניסמן בבית הספר למוזיקה של אוניברסיטת מישיגן, בפסטיבל בשם "ויה חניסטר!" מאז זכתה היצירה לביצועים נוספים על ידי פסנתרנים שונים ברחבי בעולם.

הקונצ'רטו הארגנטינאי משתייך לתקופת יצירתו המוקדמת של חניסטר, אותה כינה "לאומיות אובייקטיבית". ניכרים בו יסודות עממיים-מסורתיים, לרבות מקצבים דמויי ריקודים ארגנטינאיים, הרמוניות הנבעות משימוש בבי-מודליות (שימוש בשני אוספים סולמיים בעת ובעונה אחת), מנגינות המבוססות על מוזיקה עממית איברית, ומרקמים והרמוניות הנגזרים מנגינת גיטרה.

הפרק הראשון נפתח במנגינה עממית ריקודית בטמפו (מפעם) מהיר-מתון. קדנצה לירית רומנטית איטית נובעת בפסנתר הסולן, המבוססת על אותה מנגינה פותחת, אך "בשני אדרת". עם סיום הקדנצה מופיעות לסירוגין "הפרעות" דיסוננטיות מצד התזמורת, אך תמיד מצליחה המנגינה לחמוק מאותן הפרעות, ולהשמיע קולה, בכל פעם בקבוצת כלים אחרת. לאחר החלק הרומנטי האיטי, מתגבשת חזרה של החלק הראשון, הקצבי, בתחילה בפסנתר בלבד, ולאט לאט מצטרפים אליו שאר הכלים, עד לריקוד סוער. שוב חוזר החלק הרומנטי האיטי, שמוביל לקדנצה של הפסנתר הסולן, ואחריה שב החלק הראשון הקצבי, ההולך וגובר, באופן המזכיר רכבת שהולכת ומתקרבת, ומסתיים בשיא בנגינת כל התזמורת.

הפרק השני הוא ריקוד איטי, שנפתח במעין כוראל חרישי בכלי הקשת, אליהם מצטרפים כלי הנשיפה מעץ, בנגינת קטעי סולו קצרים. הפסנתר נכנס בנגינת סולו רומנטית, אך די מהר חוברים אליו יתר כלי התזמורת. הפרק מורכב מכמה "גלים" של התגברות אקספרסיבית והיחלשות, עד לדעיכתו הסופית בתחושת התרגעות נעימה.

הפרק השלישי נכתב בהשראת מוזיקה כפרית ארגנטינאית של אזור הפמפס - ערבות דרום אמריקה, ומצליח להעביר את התשוקה של האנשים ששרים את מנגינות העם ורוקדים את המלאמבו הגברי המוחץ - ריקוד המייצג דו-קרב בין שני גאוצ'וס (בוקרים), שבו הרקדנים מתחרים זה בזה על ידי ביצוע צעדי ריקוד וירטואוזיים. בפרק נשמעים גם צלילים של נגני רחוב חסרי דאגות, ובשימוש תדיר בסקונדות (מרווחים בין שני צלילים סמוכים) דיסוננטיות, חניסטר מתאר את נגינתם ה"לא מכוונת". המוזיקה אנרגטית ומלאת עוצמה, ומתגברת עוד ועוד עד לסיימה הכאוטי.

על אף שמדובר ביצירת נעורים סטודנטיאלית נאיבית משהו של חניסטר, שכאמור, סלד ממנה (כנראה שלא בצדק), יש בה קסם מובהק, והיא מנבאת את יצירותיו העתידות לבוא: מוטיבים ביצירה מצאו את דרכם ליצירות שכתב בהמשך דרכו, למשל "פנמבי", "שלושה ריקודים ארגנטינאיים", "סוויטת ריקודים קריאולים" ואחרות. נותר לנו רק לשמוח על שהיצירה נתגלתה מחדש ושאנו זוכים לשמוע אותה, ואולי אף לרקוד לצליליה.

כתבה: נעמה תמיר קפלן

איסק אלבניס (1860-1909): רפסודיה ספרדית לפסנתר ולתזמורת, אופ'

70

תזמור: כריסטובל הלפטר (1930-2021)

כ-18 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר

איסק אלבניס ובן זמנו אנריקה גרנדוס (1867-1916) היו למוזיקה הספרדית מה שאלכסנדר בורודין (1833-1887) וניקולאי רימסקי-קורסקוב (1844-1908) היו למוזיקה הרוסית. לאחר מאות שנים בהן שלטה במסורת האירופאית מוזיקה מאיטליה, צרפת ובעיקר אוסטריה-גרמניה, העניקו אלבניס וגרנדוס לעולם יצירות מופת ספרדיות אותנטיות. שניהם כתבו בעיקר לפסנתר והיו מבצעים וירטואוזים של יצירותיהם. שניהם גם מתו באותו גיל, בטרם חגגו את יום הולדתם ה-49. מותו של גרנדוס היה משונה במיוחד; הוא ואשתו הפליגו מאמריקה לאנגליה, אך האונייה טורפדה על ידי צוללת גרמנית וטבעה. גרנדוס הצליח לעלות על סירת ההצלה, אך אז טבע בניסיון להציל את אשתו.

אלבניס הלך לעולמו לאחר שנים של חיי נדודים. כבר בגיל 12 הפליג בלי משפחתו מספרד לדרום אמריקה, ואת קורותיו מאז אי אפשר לקרוא בלי לחטוף מחלת ים. הוא נסע בין ערים, ארצות ויבשות, בכל מקום ביצע את יצירותיו הוירטואוזיות. הנדודים תרמו להפצת יצירותיו ולהעשרת סגנונו, אך פגעו בבריאותו, ובסופו של דבר גרמו למותו בטרם עת.

אין מתאים מז'אנר הרפסודיה לאדם שכל חייו התאפיינו בנדודים. המוזיקולוג פילוסוף הצרפתי ולדימיר ינקלביץ' כתב על המוזיקה של אלבניס כי היא "רפסודית ודיוניסית בספונטניות שלה, בהתלהבות עד כדי שכרות". מקור המונח "רפסודיה" ברפסודיסטים ביוון העתיקה, מבצעי שירה אפית נודדים. מראשית המאה ה-19 החל המונח לציין יצירה מוזיקלית כלית, בדרך כלל חד-פרקית, ללא צורה קבועה. הרפסודיה של אלבניס היא אכן כזו, מסע נדודים ללא צורה מוגדרת בין מחולות ספרד.

היצירה, לפסנתר ולתזמורת, נכתבה ב-1886 ובוצעה לראשונה במרץ 1887. בדרך כלל אין היצירה מבוצעת בתזמור המקורי של אלבניס, אלא בתזמור המלחין הרומני ג'ורג'ה אנסקו (1881-1955), או, כמו במקרה של הקונצרט הערב, בתזמור המלחין הספרדי כריסטובל הלפטר. קיימות גם גרסאות לפסנתר סולו או לשני פסנתרים.

היצירה נפתחת במבוא איטי. לאחר התגברות מגיעה קדנצה של הפסנתר, המובילה אותנו אל הריקוד הראשון - הפטרנרה (Paternera). זהו ריקוד רגשני בטמפו מתון, שהמנגינה שלו לבטח תזכיר לנו הישראלים את מנגינת השיר "שריפה, אחים, שריפה". לאחר פיתוח מוזיקלי נשמעת תזכורת למנגינת המבוא האיטי המובילה אותנו אל ריקוד החוטה (Jota). זהו ריקוד סוער במשקל משולש, שגרסה נוספת שלו נשמע עוד מעט בפרק המסיים את "הכובע משולש הקצות". לאחר החוטה נשמעת המלגנייה (Malagueña), מנגינת פלמנקו נוגה, שאלבניס "שאל" מחואן ברוה (Juan Breva), מגדולי מוזיקאי הפלמנקו בכל הזמנים. תזכורת למנגינת המבוא מובילה אותנו לקדנצה נוספת של הפסנתרן. אז פוצחים הסולן והתזמורת בריקוד האסטודיינטינה (Estudiantina) המביא לסיימה המבריק של היצירה.

כתב: עוזד שני-דור

מנאל דה פאיה (1876-1946): הכובע משולש הקצוות, סוויטה מס' 2

מחול השכנים (סגידייה)

מחול הטוחן (פרוקה)

מחול סיום (חוטה)

כ-13 דקות

דברי הסבר

מנאל דה פאיה, המלחין הלאומי החשוב ביותר של ספרד במאה העשרים, רצה בנעריו להיות סופר, אולם כשמלאו לו עשרים שנה החליט להקדיש את חייו למוזיקה והתקבל לקונסרבטוריון במדריד. בעת שהותו במדריד יצר קשר עם פליפה פֶּדְרֶל, שהיה גם מורם של שני מלחינים ספרדים דגולים נוספים: אלבניס וגרנדוס. פֶּדְרֶל שיכנע את פאיה בערכה הרב של המוזיקה המסורתית הספרדית ועודדו לכלול אותה ביצירותיו. את לימודיו השלים פאיה בפריז, שבה שהה שנים אחדות, אולם כאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה הוא שב לספרד ובמרוצת שנים מועטות לאחר מכן הלחין את היצירות הנחשבות ליצירות המופת שלו: "אהבה בכבלי כישוף", "לילות בגני ספרד" ו"הכובע משולש הקצוות".

סרג'י דיאגילב, מנהלו של הבלט הרוסי בפריז, נכח ב-1917 בביצוע הבכורה של בלט פֶּנְטוּמִימָה קָצָר בשתי תמונות בשם "ראש העיר והטוחנת", מאת מנאל דה פאיה, שהיה מיועד לתזמורת קאמרית. הוא התרשם ופנה אל פאיה בבקשה לשכתב את היצירה ולהרחיבה עבור להקת הבלט שבהנהלתו. התוצאה היתה הבלט "הכובע משולש הקצוות", בשתי מערכות ולתזמורת גדולה. ביצוע הבכורה, בתיאטרון אלהמברה בלונדון ב-22 ביולי 1919, זכה להצלחה רבה. את הכוריאוגרפיה יצר לאוניד מאסין והתפאורה והתלבושות עוצבו בידי פבלו פיקסו. פאיה נאות לבקשתו של דיאגילב לנצח על התזמורת, אולם לפני הבכורה נקרא בדחיפות לשוב למדריד למיטת חוליה של אמו ושרביט הניצוח הועבר לארנסט אנסרמה.

עלילת הבלט "הכובע משולש הקצוות" מתארת את ניסיונותיו הנאלים של ראש העיר המזדקן לפתות את אשת הטוחן היפה והנאמנה. הוא נופל בפח שטומנים לו הטוחן ורעייתו והופך למקור ללעג בכפר. מקור העלילה נעוץ ב"ראש העיר והטוחנת", נובלה המבוססת על מעשייה עממית מאת הסופר הספרדי פדרו אנטוניו דה אלרקון (1833-1891). תעשיית הסרטים הספרדית הפיקה מספר גרסאות קולנועיות לסיפור. הכובע בעל שלושה הפינות (שלושה קצוות) היה פריט לבוש מקובל במאה ה-18 ובגרסתו המהודרת סימל מעמד חברתי גבוה ומשרה רמת דרג.

במוזיקה של הבלט שילב פאיה מחולות, נעימות ומקצבים מספרד מולדתו עם הגוונים וההרמוניות יוצאי הדופן של הזרם האימפרסיוניסטי הצרפתי, תוצאה של שנות לימודיו בפריז. כל אחת משתי המערכות של הבלט כוללת ארבעה מחולות שונים ומגוונים, המבוססים על המוזיקה הספרדית העממית מחבל אנדלוסיה, שבו מיקם פאיה את העלילה.

הסוויטה השנייה כוללת שלושה פרקים המייצגים את המחולות העיקריים של הבלט בשלמותו.

בזיכרונותיו כתב מאסין על היצירה: "החילוני לרקוע ברגלי שוב ושוב ולסובב את ידי מעל לראשי. עם האצת המוזיקה ביצעתי מספר קפיצות גבוהות, עם סיבוב בעודי באוויר ונחיתה פראית על רגלי. הדימוי של שור זועם המתכונן לתקוף שחרר בי כוחות פנימיים. לרגע נדמה היה כי מישהו אחר הוא המבצע את המחול. הפינאלה, שמונע מזהויות שגויות ומבלבול כללי, מסתיים בסופו של דבר בשמחה, עם איחודם של הטוחן ורעייתו. בני הכפר מעיפים את ראש העיר באוויר וכולם מצטרפים לריקוד החוטה, מחול פראי מחבל ארגון."

כתבה: צילי רודיק

האומנים המשתתפים

וסילי פטרנקו, מנצח

וסילי פטרנקו הוא המנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית החל מ-2021, והמנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול, בה גם כיהן במשך זמן רב כמנצח ראשי (2006-2021). במסגרת תפקידיו הקודמים כיהן פטרנקו בין השאר כמנצח ראשי של תזמורת הנער של האיחוד האירופי (2015-2024), מנצח

אורח ראשי ולאחר מכן כמנהל אומנותי של התזמורת הסימפונית הממלכתית של רוסיה (-2022) (2016), מנצח ראשי של הפילהרמונית של אוסלו (2013-2020) ומנצח אורח ראשי

של תיאטרון מיכאלובסקי בסנט פטרבורג (1994-1997).

וסילי פטרנקו נולד ב-1976 והחל את חינוכו המוזיקלי בביה"ס למוזיקה לבנים בסנט פטרבורג, בית הספר הראשון ללימודי מוזיקה ברוסיה. לאחר מכן למד בקונסרבטוריון של סנט פטרבורג, בו השתתף בכיתות אומן עם מנצחים ידועי שם כגון מאריס יאנסונס ויורי טמירקנוב. הוא עבד עם התזמורת החשובות בעולם, בהן הפילהרמונית של ברלין, הגוונדהאוס בלייפציג, הסימפונית של לונדון, הפילהרמונית של לונדון, תזמורת פילהרמוניה, הפילהרמונית של סנט פטרבורג, התזמורת הלאומית של צרפת והתזמורת הסימפונית של סידני.

פטרנקו הופיע בפסטיבלים כגון פסטיבל אדינבורו, פסטיבל גראפנג באוסטריה ופסטיבל הפרומס של ה-BBC בו הופיע פעמים רבות. פטרנקו מרבה לנצח גם בבתי האופרה, והרפרטואר שלו כולל למעלה מ-30 אופרות. בשנת 2010 הופיע לראשונה בפסטיבל האופרה גליינדבורן עם האופרה מקבת' ובאופרה של פריז עם האופרה יבגני אונייגין.

הקלטותיו הרבות כוללות את מחזור הסימפוניות של שוסטקוביץ' עם התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול בחברת התקליטים נקסוס, הקלטות שזכו לשבחים ברחבי העולם. הוא הקליט עם התזמורת הפילהרמונית של אוסלו את הסימפוניות של סקריאבין והפואמות הסימפוניות של שטראוס.

פטרנקו זכה בפרסים רבים בהם פרס "האומן הצעיר של השנה" (2007) ופרס "אומן השנה" (2017) של גרמופון. בנוסף לחברות הכבוד באוניברסיטת ג'ון מור בליברפול (2012), הוא האדם השני בלבד שזכה בתואר דוקטור לשם כבוד גם מהאוניברסיטה של ליברפול וגם מאוניברסיטת "הופ" בליברפול (2009).

סימון טרפצ'סקי, פסנתרן

הפסנתרן המקדוני סימון טרפצ'סקי, יליד 1979, שובה לבבות של קהלים רבים ברחבי העולם כבר למעלה משני עשורים. הוא שיתף פעולה עם יותר ממאה תזמורות בארבע יבשות, בהן התזמורת הסימפונית של לונדון ותזמורת פילהרמוניה, התזמורת הלאומית של צרפת, תזמורת קונצרטחבא המלכותית, התזמורת הפילהרמונית של אוסלו ושל הלסינקי, התזמורת הסימפונית הגרמנית ותזמורת הרדיו בברלין, תזמורת רדיו צפון גרמניה, התזמורת הפילהרמונית של לוס אנג'לס ושל ניו יורק, התזמורת הסימפונית של קליבלנד, פילדלפיה, שיקגו וסן פרנסיסקו, הפילהרמונית של סיאול, התזמורת הסימפונית NHK, והתזמורת הסימפונית של סידני ושל ניו זילנד.

יחד עם וסילי פטרנקו ותזמורת ליברפול הפילהרמונית המלכותית, הקליט טרפצ'סקי את מכלול הקונצ'רטי מאת רחמיניוב, צ'ייקובסקי ופרוקופייב. עם כריסטיאן מצ'לראו והתזמורת הסימפונית של קלן הקליט את הקונצ'רטי מאת שוסטקוביץ' ומאת ברהמס. במהלך עונת

2023-24, בה היה אומן הבית של התזמורת הסקוטית הלאומית המלכותית, הוא הקליט את הקונצ'רטי לפסנתר מס' 2 ומס' 5 מאת סן-סאנס בניצוח תומאס סונדגארד.

טרפצ'סקי מתמחה ברפרטואר רוסי, כפי שמשקף באלבומי הריסטילים שלו, עם הקלטות ליצירות רחמיניוב, פרוקופייב, סטרווינסקי, צ'ייקובסקי, סקריאבין, מוסורגסקי ורימסקי-קורסקוב, לצד הקלטות ליצירות שופן, ברהמס, פולנק, באך, ליסט ודביסי.

סימון טרפצ'סקי מחויב לקידום המסורות המוזיקליות העשירות של מקדוניה מולדתו. פרויקט המוזיקה הקאמרית שלו, "מקדוניסמו", משלב בין מוזיקה מקדונית עממית מסורתית לבין מוזיקה וירטואוזית בהשראת ג'אז. בתמיכת KulturOp, ארגון התרבות והאומנויות המקדוני, הוא מטפח את הדור הבא של מוזיקאים מקדוניים, ומפיץ את התרבות המקדונית ברחבי העולם. כהוקרה על הישגיו האומנותיים, הוא זכה באות מסדר ההצטיינות הנשיאותי של מקדוניה והפך לאומן הלאומי הראשון במדינה.

סימון טרפצ'סקי למד בהדרכת בוריס רומנב בפקולטה למוזיקה של אוניברסיטת סווי קיריל אי מתודי בסקופיה. בין השנים 2001-3 הוא היה אומן הדור החדש של ה-BBC ובשנת 2003 זכה בפרס האומן הצעיר של האגודה הפילהרמונית המלכותית.

זוהי הופעתו הראשונה עם הפילהרמונית הישראלית.